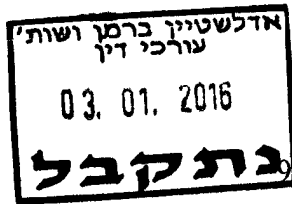

בבית המשפט העליון בירושלים
בשבתו כבית משפט לערעורים מינהליים

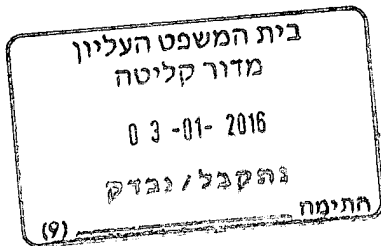
בית המשפט העליון
ע"מ 49/16
עמוס רגב נ. רביב דרוקר
תאריך הגשה: 03/01/16

המערערים

1. עמוס רגב (ת.ז. 50598036)
מכנפי נשרים 3, רמת גן
2. שלדון אדלסון (מספר דרכון אמריקאי 488618607)
מ-901 Trophy Hills Drive, Las Vegas, Nevada, USA
ע"י ב"כ עוה"ד ד"ר א. קלגסבלד ושות'
מרח' מנחם בגין 7, רמת גן 52681
טל': 03-6110700; פקס: 03-6110707

- נגד -

המשיבים

1. רביב דרוקר
2. חדשות 10 בע"מ
ע"י ב"כ עוה"ד יונתן ברמן ו/או אורי אדלשטיין
אדלשטיין ברמן ושות', עורכי דין
מרח' הרכבת 58, מגדל אלקטרה סיטי, קומה 14
תל אביב, 6777016
טל': 03-5602225; פקס: 03-5601755

3. הממונה על יישום חוק חופש המידע במשרד ראש הממשלה
4. בנימין נתניהו, ראש הממשלה
ע"י פרקליטות המדינה, מחלקת הבג"צים
מרח' סלאח א דין 29, ירושלים
טל': 02-6466305; פקס: 02-6467011

המשיבים הנוספים

ערעור

מוגש בזאת ערעור על פסק דינו מיום 30.12.2015 של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט מינץ) בעת"מ 44200-12-15.

העתק פסק הדין מצורף ומסומן "1".

בית המשפט הנכבד מתבקש לקבל את הערעור, לבטל את פסק הדין בעת"מ (מחוזי - י-ם) 44200-12-15 ולהורות על ביטול פסק הדין בעת"מ (מחוזי - י-ם) 28606-09-15.

פרק א' - מבוא

1. ביום 2.12.2015 בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים (כב' השופט דוד מינץ) **קיבל** את עתירתם של המשיבים 1-2 כנגד ראש הממשלה, מר בנימין נתניהו (המשיבה 3, הממונה על יישום חוק חופש המידע במשרד ראש הממשלה (להלן: "הממונה"), והמשיב 4 (להלן: "ראש הממשלה")) לחשוף את פרטי השיחות הטלפוניות (תאריך, שעה ומשך כל שיחה) בין ראש הממשלה לבין המערערים (להלן: "רגב" ו-"אדלסון") (עת"מ 28606-09-15, להלן: "עתירת דרוקר" ו-"פסק הדין בעתירת דרוקר").

העתק פסק הדין בעתירת דרוקר מצורף ומסומן "2".

2. **רגב ואדלסון לא צורפו כצדדים לעתירת דרוקר ועמדתם לא נשמעה לפני מתן פסק הדין**. לכן, ביום 21.12.2015 המערערים הגישו עתירה לביטול פסק הדין בעתירת דרוקר (עת"מ 44200-12-15, להלן: "העתירה לביטול").

3. ביום 30.12.2015 בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט מינץ) **דחה על הסף** את העתירה לביטול מבלי שנתן דעתו לנימוקיה (להלן: "פסק הדין בעתירה לביטול") (פסק הדין צורף כנספח "1").

4. מטעמים אשר יפורטו להלן, המערערים מערערים בזאת על פסק הדין בעתירה לביטול. בית המשפט הנכבד מתבקש לקבל את הערעור, לבטל את פסק הדין בעתירה לביטול ולבטל את פסק הדין בעתירת דרוקר.

פרק ב' - רקע עובדתי לפסק הדין בעתירת דרוקר (עת"מ (מחוזי - י-ם) 28606-09-15)

5. ביום 11.2.2015 המשיב 1, מר רביב דרוקר (להלן: "דרוקר"), הגיש לממונה **בקשה לקבלת מידע** לפי סעיף 7 לחוק חופש המידע, תשנ"ח-1998 (להלן: "חוק חופש המידע" או "החוק"). בבקשה ביקש דרוקר לקבל פרטים שונים לגבי שיחות הטלפון בין ראש הממשלה לבין רגב ובין ראש הממשלה לבין אדלסון בשלוש השנים הקודמות להגשת הבקשה.

6. ביום 11.6.2015 הממונה דחה את הבקשה לקבלת מידע. כיוון שכך, לא היה על הממונה להודיע לרגב ואדלסון על הגשת הבקשה או על דחייתה, והוא לא עשה כן.

7. ביום 16.9.2015 דרוקר והמשיבה 2, חדשות 10 בע"מ (להלן: "חדשות 10"), הגישו לבית המשפט קמא עתירה לפי סעיף 17 לחוק חופש המידע נגד החלטת הממונה בבקשה לקבלת מידע (עתירת דרוקר). בעתירתם, דרוקר וחדשות 10 ביקשו כי בית המשפט קמא יורה לממונה ולראש הממשלה למסור פרטים שונים לגבי השיחות שנערכו בין ראש הממשלה לבין רגב ובין ראש הממשלה לבין אדלסון (הרישא לעתירת

דרוקר):

"להורות למשיבים [הממונה וראש הממשלה] למסור לעותרים [דרוקר וחדשות 10] את תיעוד מועדי שיחות הטלפון שנערכו בין המשיב 2 (ראש הממשלה מר בנימין נתניהו), לבין מר שלדון אדלסון, בעליו של העיתון 'ישראל היום' ובין המשיב 2 לבין מר עמוס רגב, העורך הראשי של 'ישראל היום', מיום 11.2.2012 ואילך, כפי שתועדו ביומן לשכת ראש הממשלה, ובכלל זה תאריך כל שיחה, שעת השיחה ומשכה".

8. דרוקר וחדשות 10 לא צירפו את רגב ואדלסון כמשיבים לעתירת דרוקר.
9. בסמוך לאחר הגשת עתירת דרוקר, דרוקר וערוץ 10 פנו למשיבה 3 על מנת לברר אם המשיבה 3 הודיעה לרגב ואדלסון על דרישת המידע הנוגע אליהם. המשיבה 3 הודיעה לדרוקר וערוץ 10 ש"לא נעשתה פניה למר אדלסון ולמר רגב לפי סעיף 13 לחוק". גם לאחר קבלת הודעה זו דרוקר וערוץ 10 לא צירפו את רגב ואדלסון כמשיבים לעתירת דרוקר.
10. בכך נפל בעתירת דרוקר, כפי שהוגשה, פגם מהותי: רגב ואדלסון - מי שפרטי השיחות שלהם עם ראש הממשלה התבקשו בעתירת דרוקר - עלולים להיפגע מקבלת העתירה. לכן לרגב ואדלסון היתה זכות מוקנית להיות משיבים לעתירת דרוקר ולהשמיע את עמדתם בפני בית המשפט קמא לפני מתן פסק הדין.
11. ביום 19.11.2015 הממונה וראש הממשלה הגישו את תגובתם לעתירת דרוקר, בה התנגדו למסירת המידע.
12. ביום 2.12.2015 ניתן פסק הדין בעתירת דרוקר. בפסק הדין בית המשפט קמא קיבל את עתירת דרוקר (עמ' 7 לפסק הדין) כך (נספח "2"):

"מכל האמור לעיל יוצא כי יש לקבל את העתירה. אלא שטרם חשיפת המידע על המשיבה לפעול לפי סעיף 13 לחוק חופש המידע ולהודיע למר אדלסון ולמר רגב על תוצאות עתירה זו ועל זכותם להתנגד למסירת המידע".

13. אולם, זכותם של רגב ואדלסון היתה להיות צדדים לעתירת דרוקר ולהשמיע את טענותיהם בפני בית המשפט קמא לפני מתן פסק הדין בעתירת דרוקר. כך קובע הדין הכללי; כך קובע חוק חופש המידע (ובפרט סעיף 17(ג) לחוק); כך קובעות תקנות בתי המשפט לעניינים מינהליים (סדרי דין), תשס"א-2000 (ובפרט תקנה 6; להלן: "תקנות בתי המשפט לעניינים מינהליים").
14. לכן, ביום 21.12.2015 המערערים הגישו עתירה לביטול פסק הדין בעתירת דרוקר.

15. ביום 30.12.2015 בית המשפט קמא דחה על הסף את העתירה לביטול פסק דין "הן מפני שהדיון בה מיותר והן מפני שהיא מוקדמת" (העתק פסק הדין בעתירה צורף כנספח "1"). בכך שגה בית המשפט קמא.

16. כפי שיפורט בפרק ג' להלן, אי צירופם של רגב ואדלסון כצדדים להליך היה חייב להוליך לדחיית עתירת דרוקר על הסף (או למצער - לצירופם של רגב ואדלסון). משלא נעשה כן, פסק דין שניתן מבלי שאדם הנוגע בדבר היה צד להליך והשמיע את טענותיו בפני בית המשפט - דינו להתבטל.
17. כפי שיפורט בפרק ד' להלן, ההוראה הכלולה בפסק הדין בעתירת דרוקר - לפיה "טרם חשיפת המידע על המשיבה לפעול לפי סעיף 13 לחוק חופש המידע ולהודיע למר אדלסון ולמר רגב על תוצאות עתירה זו ועל זכותם להתנגד למסירת המידע" - יוצרת מנגנון המנוגד לדין, שאינו מקנה לרגב ואדלסון זכות טיעון של ממש ואינו משנה את המסקנה לפיה דינו של פסק הדין בעתירת דרוקר להתבטל.
18. כפי שיפורט בפרק ה' להלן, העתירה לביטול אינה מיותרת ואינה מוקדמת. לכן לא היתה כל הצדקה לדחות את העתירה לביטול, לא על הסף ולא בכלל.
19. יצויין כי לאחר פסק הדין בעתירת דרוקר, המשיבה 3 פנתה לרגב - בהתאם לפסק הדין בעתירת דרוקר - וביקשה לקבל את עמדתו באשר למסירת המידע לדרוקר ולחדשות 10.
20. עוד יצויין, למען הסר ספק, כי רגב ואדלסון מתנגדים למסירת המידע לדרוקר ולחדשות 10 (מטעמים שונים, בין היתר מטעם של חסיון עיתונאי).

פרק ג' - זכותם של רגב ואדלסון להיות צד לעתירת דרוקר; בעקבות הפרת זכות זו - דינו של פסק הדין בעתירת דרוקר להתבטל

21. כלל יסוד הוא כי "חלילה לבית המשפט לפגוע בזכויותיו של אדם, או להרשות לאחר לפגוע בזכויותיו של אדם, בלי שניתנה לאותו אדם הזדמנות נאותה להציג את עניינו לפני בית המשפט" (בג"ץ 1901/94 לנדאו נ' עיריית ירושלים, פ"ד מח(4) 403, 415).
22. בהתאם, תקנה 6(א) לתקנות בתי המשפט לעניינים מינהליים קובעת כי:

"המשיבים בעתירה יהיו הרשות שנגד החלטתה מכוונת העתירה, כל רשות אחרת הנוגעת בדבר, וכן כל מי שעלול להיפגע מקבלת העתירה".

23. חשיפת המידע המבוקש בעתירת דרוקר נוגעת במישרין לרגב ואדלסון: בעתירה התבקשו פרטים הנוגעים לשיחותיהם עם ראש הממשלה. לכן ברור כי רגב ואדלסון הם בבחינת "מי שעלול להיפגע מקבלת העתירה". אף בית המשפט קמא קבע כך, שכן קביעתו - גם אם שלא כדין - כי על המשיבה 3 לפעול בנוגע לרגב ואדלסון לפי סעיף 13 לחוק חופש המידע, משמעותה כי מסירת המידע "עלולה לפגוע" ברגב ואדלסון (כלשון סעיף 13 לחוק).

24. הנה כי כן, דרוקר וחדשות 10 היו חייבים לצרף את רגב ואדלסון כמשיבים לעתירתם גם מלכתחילה, לא כל שכן משהובהר להם ש"לא נעשתה פניה למר אדלסון ומר רגב".

25. כיוון שרגב ואדלסון לא צורפו כמשיבים לעתירת דרוקר, היה על בית המשפט קמא לדחות את עתירת דרוקר על הסף. הלכה פסוקה היא כי אם לא צורף לעתירה אדם אשר עלול להיפגע מקבלת העתירה - דין העתירה להידחות על הסף. ראו עת"מ (מחוזי-ב"ש) 35933-03-13 יהורם נ' משרד החינוך (פורסם ב"נבו", 2013), סעיף 31 לפסק הדין:

"משהעותר לא ביקש לצרף את החברה האמורה כצד לעתירה, הרי שבהתאם לסעיף 17(ג) לחוק חופש המידע, דין בקשתו של העותר להידחות".

עת"מ (מחוזי - חי') 42270-10-11 תלמוד תורה נ' עיריית קרית אתא (פורסם ב"נבו", 2012), עמוד 4 לפסק הדין:

"אין לגלות את המידע, במיוחד מאחר שהעותרת לא צירפה כמשיבים לעתירה את הצדדים השלישיים שעלולים להפגע מחשיפת המידע. ביהמ"ש לא ידון ויחליט על פגיעה בפרטיותם של הצדדים השלישיים ללא שמיעת טיעוניהם בעניין זה. על כן, גם מסיבה זו, של אי צירוף משיבים העלולים להיפגע, דין העתירה להידחות".

בג"צ 5662/99 עמותת נפגעי הבורסה נ' יו"ר ועדת הבוררים לנפגעי מניות (פורסם ב"נבו", 1999), סעיף 2 לפסק הדין:

"העותרת נמנעה מלצרף לעתירה את הבנקים שהינם צד להסדר, העלולים להיפגע ממתן הסעד המבוקש. אי-צירוף משיבים בנסיבות אלה די בו כדי להביא לדחיית העתירה על הסף".

בג"צ 7788/13 פלוני נ' בית הדין הרבני הגדול בירושלים (פורסם ב"נבו", 2013), סעיף 4 לפסק הדין:

"כבר בפתח הדברים, ובלא להתייחס לטענות המועלות בעתירה לגופן, יש להדגיש כי העותר נמנע מלצרף את האם כמשיבה לעתירה ודי בכך על מנת לדחותה על הסף".

בג"צ 2731/11 עמותת אלסדק נ' הוועדה למינוי קאדים (פורסם ב"נבו", 2011), סעיף 14 לפסק הדין:

"למרות שחלקה הארי של העתירה מופנה נגד חברי ועדת המינויים, העותרת לא צירפה אותם כמשיבים לעתירה ואף לא נתבקשה תגובתם לטענות שהופנו כנגדם. מטבע הדברים, אי צירופם של חברי הוועדה כמשיבים, שלל מהם את האפשרות להגיב על הטענות שהועלו כלפיהם, ודי בטעם זה כשלעצמו כדי לדחות העתירה".

כן ראו עת"מ (מחוזי - ת"א) 17305-05-10 מנדנך נ' קופת חולים מכבי (פורסם ב"נבו", 2011), סעיפים 18 -

20 פסק הדין; עת"מ (מחוזי-ת"א) 28209-12-11 המועצה הציבורית למניעת רעש וזיהום אויר בישראל מלר"ז נ' איגודן תשתיות איכות סביבה (פורסם ב"נבו", 2013), סעיפים 35-36 לפסק הדין.

26. בית המשפט קמא היה רשאי, כמובן, לתקן את הפגם שיצרו העותרים בעתירת דרוקר ולצרף - ביוזמתו או לפי בקשת צד אחר - את מי שעלול להיפגע מן העתירה כצד לעתירה (תקנה 6(ב) לתקנות בתי המשפט לענינים מינהליים; י"זמיר הסמכות המינהלית (2011, מהדורה שנייה, כרך ג' 1748).

27. ואולם בין אם תוצאת אי-צירוף צד היא דחיה על הסף ובין אם תוצאת אי-צירוף צד היא צירוף אותו צד על ידי בית המשפט, ברור כי לא ניתן לתת פסק דין הנוגע לאדם מסוים ללא שהוא היה צד להליך והשמיע את טענותיו בפני בית המשפט לפני מתן פסק הדין. לכן קובע גם סעיף 17 לחוק חופש המידע כי:

"(א) עתירה על החלטת רשות ציבורית לפי חוק זה תידון בבית משפט לענינים מינהליים ... (ג) לא יורה בית המשפט על מסירת מידע העלול לפגוע בזכויות צד שלישי, אלא לאחר שנתן לצד השלישי הזדמנות להשמיע טענותיו, בדרך שיקבע".

28. בענייננו ניתן פסק הדין בעתירת דרוקר ללא שרגב ואדלסון היו צדדים לה וללא שניתנה להם הזדמנות להשמיע את טענותיהם לפני מתן פסק הדין. לכן דין פסק הדין להתבטל. ראו ע"א 256/71 אל סמאר נ' אל-מועטי, פ"ד כו(1) 505, 508:

"הלכה פסוקה מלפני בית-משפט זה היא, שאם נתן בית-משפט פסק-דין בלא לעשות אדם הנוגע בדבר בעל-דין, פסק-הדין הוא כאין וכאפס וכמוהו כלא היה ... אפשר לסווג את הפסול שבפסק-הדין הזה כחוסר סמכות באחת ממשמעויותיו הרבות של דיבור זה, ולומר שבית-המשפט שפסק בענין בלא להביא לפניו אדם נוגע בדבר כדי לאפשר לו לאמור את דברו, פעל ללא סמכות ... העיקר הוא, שפסק-הדין הוא בטל מדעיקרא".

ראו גם ע"א 6185/00 עו"ד חנא נ' מ"י, פ"ד נו(1) 366, 374:

"סמכות, כל סמכות, שמפעיל בית-משפט כופפת עצמה לחובת שמיעתם של מי שעלולים להיפגע מהפעלתה של אותה סמכות. וכי יפגע בית-משפט באינטרס של אדם ואת דברו לא ישמע - ביתר דיוק: והזדמנות להשמיע את דברו לא תינתן לו לאותו אדם - כי אז ייפגם מעשהו של בית-המשפט כדי ביטולו".

ראו גם: ע"א 411/81 זידאן נ' ע'דיר, פ"ד לח(3) 449, 455.

29. בעע"מ 6539/13 מ"י - רשות המיסים נ' גלובס פבלישר עיתונות 1993 בע"מ (פורסם ב"נבו", 2014) (סעיפים 4 סיפא ו-5 לפסק הדין) דובר בגוף תקשורת (עיתון "גלובס"), שביקש לקבל מידע לגבי הטבות מס שקיבלו חברות מסוימות. בית המשפט המחוזי נעתר לבקשה, ללא שהחברות האמורות היו צד להליך וללא שניתנה להן הזדמנות להשמיע את טענותיהן לפני מתן פסק הדין. בית המשפט העליון ביטל את פסק הדין של בית המשפט המחוזי גם מטעם זה:

"נעיר עוד כי על בית משפט הדין בעתירה דוגמת זו שהגישו המשיבים, לתת דעתו אף לסעיף 17(ג) לחוק חופש המידע, התשנ"ח-1998. סעיף זה קובע שבית המשפט לא יורה על מסירת מידע העלול לפגוע במי שאינו בעל דין, היינו צד שלישי, אלא לאחר שנתן לו הזדמנות להשמיע טענותיו. לפיכך הערעור מתקבל במובן זה שהחלטה בעניין הסמכות המקומית מבוטלת, כמו גם פסק-הדין (בין היתר לאור אי עמידה באמור בסעיף 17(ג) לחוק)".

30. הנה כי כן, פסק דין שניתן מבלי שאדם הנוגע בדבר הוא צד לו - דינו להתבטל.

פרק ד' - האם "זכות הטיעון" שנקבעה בפסק הדין בעתירת דרוקר משנה את המסקנה לפיה דינו של פסק הדין בעתירת דרוקר להתבטל?

31. בסופת פסק דינו בעתירת דרוקר קבע בית המשפט קמא כי "מכל האמור לעיל יוצא כי יש לקבל את העתירה. אלא שטרם חשיפת המידע על המשיבה לפעול לפי סעיף 13 לחוק חופש המידע ולהודיע למר אדלסון ולמר רגב על תוצאות עתירה זו ועל זכותם להתנגד למסירת המידע" (עמ' 7 לפסק הדין).

32. המנגנון שנקבע בפסק הדין בעתירת דרוקר אינו זכות טיעון של ממש: הוא מנוגד לדין והוא פוגע בזכויותיהם של רגב ואדלסון. לכן אין בו כדי לשנות את המסקנה לפיה דין פסק הדין בעתירת דרוקר להתבטל.

פרק ד/1 - "זכות טיעון" שלא בפני בית המשפט - הפרת סעיף 17 לחוק חופש המידע

33. סעיף 17(ג) לחוק חופש המידע קובע כי "לא יורה בית המשפט על מסירת מידע העלול לפגוע בזכויות צד שלישי, אלא לאחר שנתן לצד השלישי הזדמנות להשמיע טענותיו, בדרך שיקבע". הוראה זו מחייבת את בית המשפט לאפשר לצד השלישי להשמיע בפניו, בפני בית המשפט ("שנתן" - בית המשפט) את טענותיו, וזאת לפני מתן פסק הדין ("אלא לאחר" - השמעת טענות הצד השלישי).

34. הוראה זו משלימה את הוראת תקנה 6 לתקנות בית המשפט לענינים מינהליים. לפי תקנה 6 האמורה חובה על העותר לצרף את הצד השלישי כמשיב לעתירה, שאז ממילא הצד השלישי יהיה זכאי להשמיע את טענותיו בפני בית המשפט. לבית המשפט שיקול דעת ("בדרך שיקבע") לגבי הדרך שבה הצד השלישי ישמיע לו את טענותיו (כגון בכתב, בעל פה, בתצהיר, עם או בלי חקירה נגדית וכיוצ"ב), אולם כל זאת במסגרת ההליך עצמו, בפני בית המשפט עצמו ולפני מתן פסק הדין.

35. הוראת סעיף 17(ג) בוארה על ידי בית המשפט המחוזי בירושלים בעת"מ 617/03 ניאורם נ' מינהל מקרקעי ישראל (פורסם ב"נבו", 2003), סעיף 8 לפסק הדין:

"דינו של המידע שמשיב סבור שאין להמציא לעותרת שונה. כאן, המשיב מסכים לעמדתו של צד ג' (המתנגד למסירת המידע) וגם הוא סבור שאין לאפשר לעותרת לקבל מידע זה. עם זאת, אין ביטחון בכך שעמדתו של המשיב תתקבל על ידי בית המשפט, ואם תדחה, הדבר עלול לפגוע בצדדי ג' המתנגדים לעיון. על סיטואציה כזו חל סעיף 17(ג) לחוק, המורה: 'לא יורה בית המשפט על מסירת מידע העלול לפגוע בזכויות צד שלישי, אלא לאחר שנתן לצד השלישי הזדמנות להשמיע את טענותיו, בדרך שייקבע'. כאן הנטל אינו עובר לצד ג' לעתור לבית המשפט וגם אין די בכך שהרשות תודיע לו שבאפשרותו לעתור נגד מסירת המידע לבית המשפט. כאן החובה היא על בית המשפט לתת לאותו צד ג' העשוי להיפגע ממסירת המידע הזדמנות להשמיע טענותיו בפני בית המשפט.

המחוקק לא קבע באיזו דרך תינתן לצד ג' אשר עשוי להיפגע ממסירת המידע ההזדמנות להשמיע טענותיו, ונראה שעניין זה מסור לשיקול דעתו של בית המשפט. אפשרות אחת, היא לצרף צדדי ג' אלה כמשיבים לעתירה. בנסיבות המקרה, אינני סבור שיש הצדקה לנקוט בהליך שכזה, ונראה שדי בכך, שאותם צדדי ג' יוכלו, אם רצונם בכך, להצטרף לעתירה ולהציג עמדתם בעניין זה בפני בית המשפט.

לאור האמור, הפרקליטות תמציא לצדדי ג' המתנגדים למסירת המידע העתק החלטה זו, ותפנה את שימת לבם לאפשרות הניתנת להם להביא דברם בפני בית המשפט. זאת, הן לגבי המידע שהמשיב מסכים למוסרו לעותרת והן לגבי המידע שהמשיב מתנגד למוסרו. הכל בתוך 30 יום מיום קבלת ההחלטה".

36. ברור, אם כן, כי זכויותיהם של רגב ואדלסון נפגעו פגיעה מהותית בכך שזכות הטיעון שלהם - על פי המנגנון שקבע בית המשפט קמא בעתירת דרוקר - ניתנה בפני המשיבה 3, ולא בפני בית המשפט קמא. כך, אם בכוונת רגב ואדלסון להעלות בפני המשיבה 3 את אותם טעמי התנגדות שהמשיבה 3 הציגה בפני בית המשפט קמא (ונדחו) על ידי בית המשפט קמא בפסק דינו בעתירת דרוקר) - המשיבה 3 אינה רשאית לסטות מהחלטת בית המשפט קמא. גם אם בכוונת רגב ואדלסון להעלות בפני המשיבה 3 נימוקים שונים - גם אז המשיבה 3 כבולה בקביעות העובדתיות והנורמטיביות שבפסק הדין בעתירת דרוקר. ודוק, זכות הטיעון אינה תלויה בתוכן הטיעון (בג"ץ 2911/94 באקי נ' מנכ"ל משרד הפנים, פ"ד מח(5) 291, 303; עע"מ 1038/08 מדינת ישראל נ' געאביץ (פורסם ב"נבו", 2009), סעיף כ"ב לפסק הדין). רגב ואדלסון זכאים לכך שטיעוניהם יישמעו בפני גוף היכול לשנות את ההחלטה - ולא בפני גוף הכבול, באופן מלא או חלקי, בהחלטה של גוף אחר, אשר לא שמע את טענותיהם לפני מתן ההחלטה.

37. הפגם שבהחלטת בית המשפט קמא להפנות את רגב ואדלסון לטעון את טענותיהם בפני המשיבה 3 משתקף מכך שבית המשפט קמא הנחה את המשיבה 3 לפעול לפי סעיף 13 לחוק חופש המידע ("טרם חשיפת המידע על המשיבה לפעול לפי סעיף 13 לחוק חופש המידע ולהודיע למר אדלסון ולמר רגב על תוצאות עתירה זו ועל זכותם להתנגד למסירת המידע"). בית המשפט קמא - אשר החליט כי זכות הטיעון של הצד השלישי תינתן בפני המשיבה 3 - הפנה את המשיבה 3 להליכים לפי סעיף 13 לחוק חופש המידע,

סעיף המסדיר את זכות הטיעון של הצד השלישי בפני הרשות. אולם סעיף 13 לחוק חופש המידע כלל אינו רלבנטי לענייננו: סעיף 13 לחוק חופש המידע חל רק כאשר "הרשות הציבורית שוקלת לאפשר למבקש המידע לקבל את המידע", שאז יש משמעות לזכות הטיעון של הצד השלישי בפני הרשות הציבורית, שהיא אכן הרשות המחליטה בנסיבות סעיף 13 לחוק. בענייננו, הרשות הציבורית (המשיבה 3) לא "שוקלת" דבר אלא מתנגדת (בדיוק כמו רגב ואדלסון) למסירת המידע (ואף הודיעה על כוונתה לערער על פסק הדין בעתירת דרוקר - מכתב המשיבה 3 לרגב מיום 17.12.2015). לכן סעיף 13 לחוק כלל אינו חל.

38. לכן המנגנון שקבע בית המשפט קמא בסיפת פסק דינו בעתירת דרוקר מנוגד לדין: הוא "שולח" את רגב ואדלסון לטעון את טענותיהם בפני גוף שאיננו בית המשפט, אשר כבול - בצורה מלאה או חלקית - בקביעותיו של בית המשפט (שלא שמע את טענותיהם של רגב ואדלסון לפני פסק הדין), וזאת בדרך (סעיף 13 לחוק חופש המידע) שאינה חלה - ואינה יכולה לחול - בענייננו.

פרק ד/2 - "זכות טיעון" לאחר פסק הדין - הפרת סעיף 17 לחוק חופש המידע

39. פסק הדין בעתירת דרוקר, שקבע כי על ראש הממשלה למסור את פרטי שיחותיו עם רגב ואדלסון, חתך את גורלם של שיחותיהם של רגב ואדלסון עם ראש הממשלה בלא שניתנה להם זכות טיעון לפני ההחלטה. במקומה נקבע מנגנון (פסול) של זכות טיעון לאחר ההחלטה. גם בכך מנוגד מנגנון זה להוראת סעיף 17(ג) לחוק חופש המידע ("אלא לאחר").

40. אכן, זכות הטיעון של מי שעלול להיפגע מההליך השיפוטי חייבת להינתן לו לפני פסק הדין, ולא אחריו. להבדיל מרשות מינהלית, אשר תמיד (או לפחות - לרוב) רשאית לשנות את החלטותיה, בית משפט - משנתן את פסק הדין - קם מכסאו, ואינו רשאי לשנות עוד את פסק הדין. לכן ברור כי זכות הטיעון של מי שעלול להיפגע מפסק הדין חייבת להינתן לפני פסק הדין.

41. מסקנה זו עולה בקנה אחד גם עם הוראות הדין הכללי לגבי זכות הטיעון. "כלל יסוד בשיטתנו המשפטית מורה כי רשות מינהלית תימנע מהחלטה בזכויותיו של אדם בטרם תעניק לו הזדמנות נאותה להשמיע את טענותיו" (בג"ץ 7805/00 אלוני נ' מבקרת עיריית ירושלים (פורסם ב"נבו", 2003), סעיף 17 לפסק הדין; ראו גם: בג"ץ 549/75 חברת סרטי נח בע"מ נ' המועצה לביקורת סרטי קולנוע, פ"מ ל(1) 759, 766). "בראש ובראשונה חל הכלל על בתי-דין ועל בתי-משפט, שהם הראשונים החבים בחובת השמיעה" (ע"א 6185/00 עו"ד חנא נ' מדינת ישראל, פ"ד נו (1) 366, 374; ראו גם רע"א 7471/07 בראוטבר נ' כלל חברה לביטוח בע"מ (פורסם ב"נבו", 2007), סעיף 5 לפסק הדין).

42. זכות טיעון לאחר מתן החלטה איננה הוגנת כלפי הנפגע מההחלטה, וזאת גם במצב בו הרשות רשאית לשנות את ההחלטה (מה שאין כך כאן). עמד על כך בית המשפט העליון בעע"מ 1038/08 מדינת ישראל נ' געאביץ (פורסם ב"נבו", 2009), סעיף כ"ו לפסק הדין:

"בשימוע מאוחר אין ניתנת לנפגע 'הזדמנות הוגנת', שהיא עיקר מהותה של זכות הטיעון, כיון שמצב הדברים נוטה כבר לרעתו: לפניו המשימה לשנות את

עמדת הרשות לאחר שכבר נתגבשה, ופעמים אף ניתן לה פומבי, והדבר אינו פשוט מטבע האנוש".

43. אכן, במקרים מסוימים ניתן לפרש את הדין כך שהוא מאפשר זכות טיעון גם לאחר מתן ההחלטה. אולם זאת במקרים חריגים, שאין להם כל רלבנטיות לענייננו. הסביר בית המשפט העליון בעניין געאביץ הנ"ל, שם, סעיף כ"ז לפסק הדין:

"הפסיקה קבעה בהלכת באקי, כי השימוע יכול להתקיים לאחר שהרשות המינהלית קיבלה את החלטתה, רק במקרים בהם 'שימוע מוקדם אינו מתיישב עם מהות הסמכות או עם תכלית החוק, או שהוא עלול לסכל את התפקוד התקי של הרשות המינהלית, או שיש בו כדי לפגוע באופן ממשי באינטרס חשוב אחר'".

44. מקרים אלה אינם רלבנטיים לעתירה לפי חוק חופש המידע. גם לכן ברור כי זכות הטיעון חייבת היתה להינתן לרגב ואדלסון לפני פסק הדין בעתירת דרוקר.

45. זכות הטיעון המאוחרת מעמידה את רגב ואדלסון במצב נחות לעומת המצב בו היו נמצאים אילו היו צד להליך מלכתחילה. אילו דרוקר וחדשות 10 היו פועלים כפי חובתם על פי דין - ומצרפים את רגב ואדלסון לעתירה המקורית - היה עליהם לשכנע את בית המשפט כי הם זכאים לקבל את המידע, על אף הפגיעה האפשרית ברגב ואדלסון. כעת על רגב ואדלסון להתייצב בפני המשיבה 3, לאחר שבית המשפט קמא כבר קבע את עמדתו, ואם המשיבה 3 תחליט על מסירת המידע לדרוקר וחדשות 10 (על פי פסק הדין בעתירת דרוקר) - הנטל ליזום הליך שיפוטי המכוון לשנות את עמדת המשיבה 3 יהיה מוטל על רגב ואדלסון. זהו לא רק היפוך הנטל לתקוף את החלטת הרשות (שהתנגדה למסירת פרטי השיחות) אלא גם היפוכו של הדין.

46. זאת ועוד, בית המשפט קמא כבר קבע כי טעמי ההתנגדות של הממונה וראש הממשלה נסוגים בפני חופש המידע. אולם, כאשר בית המשפט דן בעתירה לפי חוק חופש המידע עליו לערוך איזון בין כלל האינטרסים הרלבנטיים להכרעה יחד: "עד עתה בחנו בנפרד את איזונו של חופש המידע אל מול האינטרס הציבורי ביעילות הרשות ואל מול זכותם של צדדים שלישיים. אולם כאמור, במקרה שלפנינו ענין לנו באיזון בין שלושת הערכים הללו גם יחד" (עע"מ 11120/08 התנועה לחופש המידע נ' מדינת ישראל - רשות ההגבלים העסקיים (פורסם ב"נבו", 2010), סעיף 14 לפסק הדין); ראה גם בר"מ 4997/13 מדינת ישראל רשות המיסים נ' גלובס פבלישר עיתונות 1983 בע"מ (פורסם ב"נבו", 2013), סעיף 5 לפסק הדין). אכן, השאלה אם ראש הממשלה רשאי שלא למסור מידע מסוים אינה מורכבת משתי שאלות נפרדות: האחת - האם ראש הממשלה רשאי שלא למסור את המידע מטעמיו שלו, והשנייה - האם ראש הממשלה רשאי שלא למסור את המידע מטעמיו של מי שעלול להיפגע מהחלטתו. זו שאלה אחת החייבת להישקל באחת: יש וטעמי ההתנגדות של ראש הממשלה אינם עומדים בפני עצמם (כפי שנקבע בפסק הדין בעתירת דרוקר) אולם יחד עם טעמי ההתנגדות של רגב ואדלסון יש בהם משקל מצטבר, המוביל לכך שאיזון האינטרסים מביא לדחיית עתירת דרוקר. איזון אינטרסים כזה אינו אפשרי עוד לאחר שבית המשפט כבר נתן את דעתו למשקלם של טעמי ההתנגדות של הרשות, כשהם עומדים לבדם.

47. ואמנם, בפסיקת בתי המשפט נקבע כי צד שלישי זכאי להתנגד למסירת מידע מכח חוק חופש המידע לפני ההכרעה בעתירה כנגד החלטת הרשות הדוחה את בקשת המידע. ראו בר"מ 4997/13 מדינת ישראל רשות המיסים נ' גלובס פבלישר עיתונות 1983 בע"מ (פורסם ב"נבו", 2013), סעיף 5 לפסק הדין, שם קבע בית המשפט העליון כי יש:

"לערוך איזון בין האינטרסים הרלבנטיים המתחרים על הבכורה. למשל תצוין טענת המדינה כי היה מקום להעניק לצדדים שלישיים, הן החברות הפרטיות, הזדמנות להשמיע טענותיהן טרם מתן הכרעה".

ראו גם דבריו של כב' השופט זילברטל בע"א (מחוזי-י-ם) 2312/01 שצ'רנסקי נ' הממונה על המרשם (פורסם ב"נבו", 2001), סעיף 12 לפסק הדין:

"אם המערער היה מגיש עתירה מנהלית בהתבסס על חוק חופש המידע, היה צריך לשמוע את העשויים להיפגע, בטרם תינתן החלטה (סעיף 17(ג) לחוק חופש המידע). גם מטעם זה לא ניתן להיעתר למערער, שכן אותם גורמים אינם צדדים להליך דנן ולא ניתן לפגוע בהם ללא שישמע דברם".

ראו גם ה"פ (מחוזי-נצ'י) 110/00 זוהיר נ' המוסד לביטוח לאומי (פורסם ב"נבו", 2001), סעיף 41 לפסק הדין:

"הצד השלישי רשאי להביע עמדה בשאלה האם לפרסם את המידע ובאילו תנאים, וזה לאחר שבית המשפט קבע כי מסירתו עלולה לפגוע בזכויות הצד השלישי. הליך האיזון בין חופש המידע ובין הפגיעה בזכויות הצד השלישי ייערך על ידי בית המשפט בין השאר לאחר שמיעת עמדתו של הצד השלישי ושקילת טענותיו לעניין זה".

48. האחריות לפגם שנפל בפסק הדין בעתירת דרוקר מוטלת, בראש ובראשונה, על דרוקר וערוץ 10. כפי שראינו, על פי תקנה 6 לתקנות בתי המשפט לעניינים מינהליים, חובה היה על דרוקר וערוץ 10 לצרף את רגב ואדלסון כמשיבים לעתירתם מלכתחילה. אילו היו פועלים כדן, היה מתאפשר לרגב ואדלסון להתנגד לעתירת דרוקר לפני מתן פסק הדין. אלמלא דרוקר וערוץ 10 היו מפרים את תקנה 6, רגב ואדלסון היו משמיעים את טענותיהם לפני ההכרעה בעתירת דרוקר, וזכות הטיעון שלהם לא היתה נשללת.

פרק ד/3 - ריבוי הליכים וסיכון בריבוי החלטות

49. לבסוף נעקוב אחר המתווה לפעולתם של רגב ואדלסון על פי המנגנון שקבע בית המשפט קמא בפסק הדין בעתירת דרוקר.

50. ראשית, ככלל, עתירה למסירת מידע לפי חוק חופש המידע מגיעה לפתחו של בית המשפט כאשר הרשות

מתנגדת למסירת המידע לעותר. כך היה גם בענייננו. המשיבה 3 התנגדה למסירת המידע לדרוקר וערוץ 10. המשיבה 3 **תומכת** בעמדת רגב ואדלסון לפיה אין למסור את המידע מושרת עתירת דרוקר. אולם, לפי המנגנון שקבע בית המשפט קמא, רגב ואדלסון אמורים כעת לטעון את טעמי התנגדותם בפני המשיבה 3, **אשר מסכימה עמם** (ואף הודיעה כי בכוונתה לערער על פסק הדין בעתירת דרוקר), אך ניתן פסק דין כנגד עמדתה. קשה להבין איזה טעם יש בטיעון כזה: אם הרשות תשוב ותסרב למסירת המידע הרי שפסק הדין המחייב אותה למסור את המידע (לפחות מטעמיה) עדיין יעמוד בתוקפו, כפי שברור מהחלטתה לערער על פסק הדין בעתירת דרוקר, וקבלת טענות רגב ואדלסון לא תשנה זאת; ואם הרשות תסכים למסירת המידע משום שפסק הדין מחייב אותה למסור את המידע (לפחות מטעמיה) - הרי שמלכתחילה לא יכלה לקבל את טענות רגב ואדלסון.

51. **שנית**, בהתאם - לאחר שמיעת עמדת רגב ואדלסון - אם המשיבה 3 תתמיד בעמדתה הראשונית, יהיה על דרוקר וערוץ 10 להגיש - **פעם נוספת** - עתירה לפי סעיף 17 לחוק חופש המידע. אז יתבררו **שתי עתירות** מכח אותו סעיף חוק לגבי אותו מידע. לעומת זאת, אם המשיבה 3 תדחה את טעמי ההתנגדות של רגב ואדלסון - ייאלצו כעת רגב ואדלסון להגיש עתירה לפי סעיף 17 לחוק חופש המידע. אז, שוב, יתבררו **שתי עתירות** מכח אותו סעיף חוק לגבי אותו מידע.

52. כאמור, אם המשיבה 3 תדחה את טעמי ההתנגדות של רגב ואדלסון, **הנטל ליזום הליך שיפוטי** על מנת לבטל את החלטת המשיבה 3 **יהיה מוטל על רגב ואדלסון**, נטל זה לא היה מוטל עליהם אילו היו מצורפים - כמצוות הדין - כמשיבים לעתירת דרוקר. המשיבה 3 התנגדה למסירת המידע הנוגע לרגב ואדלסון. זכותם החוקית (והחוקתית) של רגב ואדלסון היתה **להשיב** לעתירה למסירת המידע (ומכל מקום - להישמע לפני מתן פסק הדין בה), ובשום אופן לא היה מוטל עליהם **הנטל ליזום הליך שיפוטי** כנגד מסירת המידע.

53. גם לעניין זה יפים דבריו של בית המשפט המחוזי בירושלים בעת"מ 617/03 **ניאורם נ' מינהל מקרקעי ישראל** (פורסם ב"נבו", 2003), הנזכר לעיל (בסעיף 8 לפסק הדין), לפיהם **"על סיטואציה כזו חל סעיף 17(ג) לחוק, המורה: 'לא יורה בית המשפט על מסירת מידע העלול לפגוע בזכויות צד שלישי, אלא לאחר שנתן לצד השלישי הזדמנות להשמיע את טענותיו, בדרך שייקבע'. כאן הנטל אינו עובר לצד ג' לעתור לבית המשפט וגם אין די בכך שהרשות תודיע לו שבאפשרותו לעתור נגד מסירת המידע לבית המשפט. כאן החובה היא על בית המשפט לתת לאותו צד ג' העשוי להיפגע ממסירת המידע הזדמנות להשמיע טענותיו בפני בית המשפט"**.

54. סוף דבר, אין כל הצדקה למנגנון שקבע בית המשפט קמא בפסק דינו בעתירת דרוקר, שכן הוא מוליד **"זכות טיעון"** שאין בה כל טעם מעשי ובעקבותיה - לניהול **שני הליכים לפי סעיף 17 לחוק חופש המידע לגבי אותה בקשת מידע**, העלולים אף להוליד להחלטות שיפוטיות מנוגדות.

פרק ה' - פסק הדין בעתירה לביטול פסק הדין בעתירת דרוקר (עת"מ (מחוזי - י-ם) - 44200-12-15)

(15)

55. בעקבות פסק הדין בעתירת דרוקר אשר ניתן מבלי שהמערערים היו צדדים להליך ומבלי שעמדתם נשמעה לפני מתן פסק הדין, המערערים הגישו ביום 21.12.2015 עתירה לבית המשפט קמא לביטול פסק הדין בעתירת דרוקר (העתירה לביטול).

56. ביום 30.12.2015 בית המשפט קמא **דחה על הסף** את העתירה לביטול פסק הדין בעתירת דרוקר (נספח "1"):

"מבלי לקבוע עמדה באשר לדרך הדיונית שנבחרה של הגשת עתירה חדשה ולא של הגשת בקשה לביטול פסק דין במסגרת העתירה הקודמת (עת"מ - 2035-12-14) [עת"מ 28606-09-15], הרי שבפסק הדין נקבע מפורשות כי עמדתם של העותרים זכאן תישמע לאחר קיום הליך לפי סעיף 13 לחוק חופש המידע, תשנ"ח-1998.

פשיטא גם, כי לאחר קבלת עמדתם של העותרים, על משיבה 3 לשקול את עמדתה בהתחשב בעמדת העותרים ואם עמדה זו לא תהיה מקובלת עליהם, זכויותיהם שמורות להם לפעול כראות עיניהם.

לפיכך, דין העתירה **להידחות על הסף**, הן מפני שהדיון בה **מיותר** והן מפני שהיא **מוקדמת**.

משלא נתבקשה תגובה, אין צו להוצאות".

פרק ו' - נימוקי הערעור

57. בית המשפט קמא שגה בכך שכלל לא נתן דעתו לנימוקי העתירה לביטול פסק דין, בקובעו כי הדיון בה מיותר וכן כי היא עתירה מוקדמת.

58. כפי שהובהר בעתירה לביטול, העתירה אינה מיותרת ואינה מוקדמת: כפי שפורט בפרק ג' לעיל, בית המשפט קמא קיבל את עתירת דרוקר לחשיפת מידע הנוגע למערערים, מבלי שהמערערים היו צד להליך ומבלי שטענותיהם נשמעו לפני מתן פסק הדין. די בכך כדי לחייב את ביטולו של פסק הדין.

59. כפי שפורט בפרק ד' לעיל, המנגנון שקבע בית המשפט קמא אינו מקנה למערערים זכות טיעון אמיתית ואפקטיבית. המנגנון שקבע בית המשפט קמא מנוגד לדין והוא פוגע בזכויות המערערים. לכן אין בו כדי לשנות את המסקנה לפיה דין פסק הדין להתבטל.

60. בית המשפט קמא כלל לא התמודד עם הטענות שבעתירה כנגד המנגנון שנקבע בפסק הדין. בית המשפט קמא שב והפנה לאותו מנגנון, לפיו ניתנה לעותרים "זכות טיעון" לאחר פסק הדין ושלא בפני בית המשפט, וזאת מבלי לדון בטענה שבמוקד העתירה - כי אותו מנגנון עצמו מנוגד לדין ופוגע בזכויות המערערים.
61. גם אם הטענות של המערערים אינן נכונות - היה על בית המשפט קמא להתמודד איתן, ולא לפטרן בטענה החוזרת, לפיה למערערים אפשרות להישמע לפי סעיף 13 לחוק חופש המידע, כאשר טענת המערערים היא ששמיעתם לפי סעיף 13 לחוק חופש המידע - לאחר פסק הדין ושלא במסגרת ההליך עצמו בפני בית המשפט - היא שלא כדין ופוגעת בזכויות המערערים.
62. גם לכן עתירת הביטול אינה מוקדמת או מיותרת: אם המערערים יפעלו בהתאם למנגנון שנקבע בפסק הדין של בית המשפט קמא בעתירת דרוקר - טענתם של המערערים לפיה מנגנון זה מנוגד לדין ופוגע בזכויות המערערים תהפוך לחסרת משמעות מעשית.
63. בית המשפט קמא קבע גם כי אם המשיבה 3 תדחה את התנגדותם של המערערים "זכויותיהם שמורות להם לפעול כראות עיניהם". קביעה זו שבה ומשקפת את הפגם שנפל בפסק הדין של בית המשפט קמא בעתירת דרוקר, שכן היא מטילה על המערערים את הנטל ליזום הליך שיפוטי, בו ייאלצו לשכנע את בית המשפט מדוע יש להימנע ממסירת המידע, וזאת לאחר שבית המשפט כבר קיבל את עתירת דרוקר לחשיפת המידע מבלי לצרף את המערערים ומבלי לשמוע את עמדתם לפני מתן פסק הדין. אין מדובר בהיפוך נטלים סתם; זהו היפוכו של הדין: הדין הוא כי מי שמבקש לקבל מידע שהרשות מתנגדת למסור עליו הנטל לעתור לבית המשפט ולשכנע מדוע יש לחשוף את המידע (ולצדק לעתירתו את הצדדים השלישיים העלולים להיפגע מקבלת העתירה או, למצער, להבטיח כי עמדתם תישמע לפני מתן פסק הדין).
64. בשולי הדברים יוער כי בית המשפט קמא פתח את פסק הדין בעתירת הביטול בתיבה: "מבלי לקבוע עמדה באשר לדרך הדיונית שנבחרה של הגשת עתירה חדשה ולא של הגשת בקשה לביטול פסק דין במסגרת העתירה הקודמת...". ואולם הדרך הדיונית לביטול פסק דין הפוגע במי שלא היה צד להליך היא אכן בהגשת תובענה עצמאית לביטול פסק דין. עמד על כך המלומד ד"ר י' זוסמן בספרו סדרי הדין האזרחי (1995, מהדורה שביעית) בעמ' 734:
- "החלטה הפוגעת באדם שכלל לא היה בעל דין, אינה החלטה על פי צד אחד, ואינה ניתנת לביטול בתוקף תקנה 201, אך ניתן להשיג עליה בדרך אחרת... תרופתו של אדם אשר נפגע על ידי פסק די שניתן במשפט בין שני בעלי דין אחרים היא הגשת תובענה לביטול פסק הדין, במידה והוא פוגע בו; בתקנה 362 לתקנות הפרוצדורה האזרחית, 1938, נקבע כך במפורש; התקנה לא הותקנה מחדש בשנת 1963 ובשנת 1984 בהיותה מיותרת, כי זכותו של אדם כזה, להשיג על פסק דין הפוגע בו מבלי שאפילו היה בעל דין במשפט, אינה נובעת מן

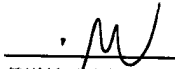
התקנות"

65. כלל זה יפה גם בהליכים מנהליים. עמד על כך בית המשפט העליון בעתירה שהוגשה לביטול פסק דין שניתן על ידו בשבתו כבית משפט גבוה לצדק (בג"ץ 10293/09 נגוהות אגודה שיתופית חקלאית להתיישבות קהילתית בע"מ נ' מפקד כוחות צה"ל ביהודה ושומרון (פורסם ב"נבו", 2010)):

"כאשר בית משפט נותן החלטה או פסק דין הפוגעים באופן ישיר וממשי בזכותו של אדם או גוף שלא היו בעלי דין, רשאי אותו בית משפט לבטל את ההחלטה או פסק הדין. הכלל האמור מוכר וידוע בתחום המשפט האזרחי (יואל זוסמן סדרי הדין האזרחי 734 (מהדורה שביעית, 1995)). הדרך המקובלת בה הנפגע צריך לפעול במקרה כזה היא להגיש תובענה לביטול פסק הדין".

פרק ז' - סיכום

66. דרוקר וערוץ 10 היו חייבים לצרף את רגב ואדלסון כצדדים לעתירתם. משלא עשו כן, היה על בית המשפט קמא לדחות את העתירה על הסף (ולמצער, לצרף את רגב ואדלסון כצדדים להליך).
67. פסק הדין בעתירת דרוקר ניתן מבלי שרגב ואדלסון היו צדדים להליך. לכן דינו להתבטל. המנגנון שקבע בית המשפט קמא בפסק דינו בעתירת דרוקר אינו מקנה לרגב ואדלסון זכות טיעון של ממש. מנגנון זה מנוגד לדין ופוגע בזכויותיהם של רגב ואדלסון. לכן הוא אינו משנה מהמסקנה לפיה דין פסק הדין להתבטל.
68. לכן העתירה לביטול היתה מוצדקת ופסק דינו של בית המשפט קמא, אשר דחה את העתירה לביטול על הסף - ללא התייחסות לנימוקי העתירה - הוא שגוי.
69. לכן בית המשפט הנכבד מתבקש לקבל את הערעור, לבטל את פסק הדין בעתירת הביטול ולבטל את פסק הדין בעתירת דרוקר.
70. כמו כן, בית המשפט הנכבד מתבקש לחייב את המשיבים, שיתנגדו לערעור זה, בהוצאות המערערים, בצירוף שכ"ט ומע"מ כדין.

ויקי ונטורו, עו"ד
מ.ר. 68868

אמיר שרגא, עו"ד
מ.ר. 23944

ד"ר א. קלגסבלד, עו"ד
מ.ר. 10259

ד"ר א. קלגסבלד ושות', עורכי-דין

ב"כ המערערים